

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/4/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117010431
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8117010431.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., L.L.M, MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 13. júla 2022, v trestnej veci obž. PhDr. D. M. pre zločin nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1, 2 písm. c), ods. 3 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného, prokurátora a poškodeného C. G. proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/23/2017 zo dňa 15. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, e/, ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovanému D.. D. M., nar. XX.XX.XXXX v E. F.,
trvale bytom D. G. X, D.

u k l a d á :

Podľa § 214 ods. 3 Trestného zákona za použitia § 36 písm. j) Trestného zákona a § 37 písm. h) Trestného zákona v spojení s § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody na 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona u r č u j e skúšobnú dobu na 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 1, 2, 6 Trestného zákona ukladá obžalovanému trest zákazu činnosti výkonu štatutárneho orgánu právnických osôb na dobu 5 a 1 (päť a pol) roka.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie poškodeného C. G..

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/23/2017 zo dňa 15. decembra 2020 bol obžalovaný D.. D. M. uznaný za vinného v bode 1) zo spáchania zločinu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 Tr. zákona, v bode 2) zo zločinu neodvedenie dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona a v bode 3) z prečinu nezaplatenie dane a poistného podľa § 278 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

v bode 1./ ako konateľ spoločnosti J&M consulting s.r.o. Pri mlyne č. 5, Prešov, IČO: 36 767 182 nevyplatil v deň splatnosti svojim zamestnancom Ing. H. R. splatnú mzdu za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 2.471,88,- eur, E. R. splatnú mzdu za mesiac 08/2014 vo výške 296,12,- eur, D. V. splatnú mzdu za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 2.083,42,- eur, RNDr. T. V. splatnú mzdu za mesiace 09/2014-02/2015 spolu vo výške 3.539,51,- eur, B. W. splatnú mzdu za mesiace 09/2014-02/2015 spolu vo výške 3735,10,- eur, Ing. K. N. splatnú mzdu za mesiace 08-10/2014 spolu vo výške 972,80,- eur, G. N. splatnú mzdu za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 1.530,19,- eur, C. N. splatnú mzdu za mesiace 08-10/2014 a 01/2015 spolu vo výške 1.172,65,- eur, Mgr. G. W. splatnú mzdu za mesiace 08-10/2014 spolu vo výške 1.124,53,- eur, F. W. splatnú mzdu za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 1.912,21,- eur, W. I. splatnú mzdu za mesiace 08-09/2014 spolu vo výške 694,64,- eur, Ing. C. I. splatnú mzdu za mesiace 08-09/2014 spolu vo výške 1.647,56,- eur, G. I. splatnú mzdu za mesiace 08-10/2014 spolu vo výške 1.478,62,- eur, G. I. splatnú mzdu za mesiace 08-11/2014 spolu vo výške 1.756,80,- eur, C. I. splatnú mzdu za mesiace 08,10/2014 spolu vo výške 506,70,- eur, G. I. splatnú mzdu za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 2.171,67,- eur, F. T. splatnú mzdu za mesiace 08-11/2014 spolu vo výške 1.652,83,- eur, A. V. splatnú mzdu za mesiace 08,10/2014 spolu vo výške 796,- eur, PhDr. H. C. splatnú mzdu za mesiac 09/2014 vo výške 1.895,17,- eur, A. L. splatnú mzdu za mesiace 08-10/2014 spolu vo výške 2.278,60 €, C. L. splatnú mzdu za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 1.907,92 €, F. L. splatnú mzdu za mesiace 08-09/2014 spolu vo výške 685,20€, Ing. F. L. splatnú mzdu za mesiace 08-10/2014 spolu vo výške 1.434,45 €, H. L. splatnú mzdu za mesiace 08-09/2014 spolu vo výške 800,95€, Y. L. splatnú mzdu za mesiace 09-10/2014 spolu vo výške 360,34€, C. L. splatnú mzdu za mesiace 08-10/2014, 01/2015 spolu vo výške 2.354,40€, Q. L. splatnú mzdu za mesiace 08-10/2014, 01/2015 spolu vo výške 1.320,71€, G. L. splatnú mzdu za mesiace 08/2014-02/2015 spolu vo výške 2.683,32€, L. L. splatnú mzdu za mesiace 08,09,11,12/2014 spolu vo výške 1.130,03€, Mgr. O. L. splatnú mzdu za mesiace 08-10,12/2014 spolu vo výške 1.777,88€, C. G. splatnú mzdu za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 2.223,15€, D. G. splatnú mzdu za mesiace 08-10,12/2014 spolu vo výške 2.016,97€, H. G. splatnú mzdu za mesiace 08-11/2014 spolu vo výške 1.307,56€, Ing. M. G. splatnú mzdu za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 1.417,31€, A. G. splatnú mzdu za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 1.356,05€, Ing. Q. O. splatnú mzdu za mesiace 09/2014-02/2015 spolu vo výške 4.165,90€, G. D. splatnú mzdu za mesiace 09/2014-02/2015 spolu vo výške 2.874,60€, D. D. splatnú mzdu za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 1.766,36€, Ing. W. D. splatnú mzdu za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 1.441,91€, F. A. splatnú mzdu za mesiace 09-11/2014 spolu vo výške 1.050,69€, C. A. splatnú mzdu za mesiace 09/2014-02/2015 spolu vo výške 3.005,32€, H. E. splatnú mzdu za mesiace 08-09/2014 spolu vo výške 847,41€, Ing. R. E. splatnú mzdu za mesiace 08-10/2014, 02/2015 spolu vo výške 970,28€, H. E. splatnú mzdu za mesiace 08-09/2014 spolu vo výške 774,18€, G. E. splatnú mzdu za mesiace 08-10/2014 spolu vo výške 1.358,32€, I. Z. splatnú mzdu za mesiace 08/2014-02/2015 spolu vo výške 6.747,50€, G. H. splatnú mzdu za mesiace 08/2014-01/2015 spolu vo výške 2.241,20€, G. H. splatnú mzdu za mesiace 08,10/2014 spolu vo výške 534,99€, C. H. splatnú mzdu za mesiace 08/2014-02/2015 spolu vo výške 5.994,75€, H. H. E. splatnú mzdu za mesiace 08,11/2014 spolu vo výške 764,10€, F. H. splatnú mzdu za mesiace 08,10/2014 spolu vo výške 801,56€, D. Q. splatnú mzdu za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 1.596,69€, K. Q. splatnú mzdu za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 606,05€ a G. Q. splatnú mzdu za mesiace 08-10/2014 spolu vo výške 916€, aj keď na jej vyplatenie mali zamestnanci nárok, pričom v deň splatnosti mzdy mal peňažné prostriedky na jej výplatu a nevyhnutne nepotreboval na činnosť spoločnosti, čím takýmto konaním spôsobil zamestnancom škodu spolu vo výške 94.951,05€,

v bode 2/ ako konateľ spoločnosti J&M consulting s.r.o. Pri mlyne č. 5, Prešov, IČO: 36 767 182, zrazil z miezd zamestnancov spoločnosti

- v mesiacoch 07-08/2014 a 11/2014-05/2015 poistné na sociálne poistenie a príspevok na starobné dôchodkové sporenie, ktoré neodviedol vo výške 9.603,97€ Sociálnej poisťovni,
- v mesiacoch 06-07/2014 a 11/2014-05/2015 poistné na verejné zdravotné poistenie, ktorý neodviedol vo výške 1.614,79€ Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s.,
- v mesiacoch 06-09/2014 a 11/2014-05/2015 poistné na verejné zdravotné poistenie, ktorý neodviedol vo výške 4.010,71€ Dôvere zdravotnej poisťovni, a.s.
- v mesiacoch 11/2014 až 02/2015 poistné na verejné zdravotné poistenie, ktorý neodviedol vo výške 388,13€ Union zdravotnej poisťovni, a.s.,

čím takto v úmysle získať pre seba prospech neodviedol vyššie uvedeným inštitúciám v období od 06/2014 do 05/2015 z celkovej dlžnej sumy 17.656,22€ sumu 15.617,60€,

v bode 3 /ako konateľ spoločnosti J&M consulting s.r.o. Pri mlyne č. 5, Prešov, IČO: 36 767 182, nezaplatil

- v mesiacoch 07-08/2014 a 11/2014-05/2015 poistné na sociálne poistenie a príspevok na starobné dôchodkové sporenie vo výške 25.808,88€ Sociálnej poisťovni,
- v mesiacoch 06-07/2014 a 10/2014-05/2015 poistné na verejné zdravotné poistenie vo výške 4.520,87€ Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s.,
- v mesiacoch 06-09/2014 až 11/2014-05/2015 poistné na verejné zdravotné poistenie vo výške 10.026,75€ Dôvere zdravotnej poisťovni, a.s.,
- v mesiacoch 11/2014 až 02/2015 poistné na verejné zdravotné poistenie vo výške 970,39€ Union zdravotnej poisťovni, a.s.,

čím takto nezaplatil vyššie uvedeným inštitúciám v období od 06/2014 do 05/2015 z celkovej dlžnej sumy 46.792,09€ finančné prostriedky vo výške 41.326,89€.

Za to bol obžalovanému podľa § 214 ods. 3 Trestného zákona za použitia § 36 písm. j) Trestného zákona a § 37 písm. h) Trestného zákona v spojení s § 41 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona bol výkon tohto trestu podmienenečne odložený a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona určená skúšobná doba podmienenečného odsúdenia v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 písm. k/ Trestného zákona okresný súd uložil obžalovanému povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Trestného zákona bol uložený trest zákazu činnosti výkonu štatutárneho orgánu právnických osôb na dobu 2 (dvoch) rokov.

A podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňový súd odkázal poškodených: 1. Ing. H. R., F. č. XXXX, T., 2. E. R., Q. č. XX, E., 3. D. V., N. č. XXX, E., 4. A. T. V., L. č. XXXX, E., 5. B. W., D. č. XXX, E., 6. B. K. N., O. č. XX, T., 7. G. N., 1. G. XXXX, E., 8. C. N., H. č. XXXX, E., 9. G. G. W., D. námestie č. XXXX, D., XX. F. W., H. č. XXXX, E., 11. W. I., Q. č. XX, D., 12. B. C. I., A. č. XX, A., 13. G. I., L. č. XXXX, E., 14. G. I., L. č. XXX, R. nad V., XX. C. I., F. č. XX, F., 16. G. I., W. K. č. XXX, E., 17. F. T., L. U. č. XXXX, E., 18. A. V., U. D. č. 17, U. D., 19. PhDr. H. C., L. č. XXXX, E., 20. A. L., D. námestie č. XX, D., 21. C. L., L. č. XXXX, E., 22. F. L., L. č. XXXX, E., XX. B. F. L., D. č. XXXX, T., 24. H. L., N. č. XX, E., XX. Y. L., C. č. 2731, E., 26. C. L., 1. G. XXXX, E., 27. Q. L., 1. mája XXXX, E., 28. G. L., D. č. XX, D., 29. L. L., H. č. XXXX, E., 30. G. O. L., M. č. XXXX, T., 31. C. G., D. č. XXX, D., XX. D. G., E. č. XXX, T., XX. H. G., L. č. XXXX, E., 34. B. M. G., H. č. XXXX, E., 35. A. G., R. č. XXXX, E., 36. B. Q. O., H. č. XX, D., 37. G. D., L. č. XXXX, E., 38. D. D., Q. č. XXX, Q., 39. Ing. W. D., L. č. XXXX, E., XX. F. A., G. č. XXXX, T., 41. C. A., U. E. č. XXX, U. E., 42. H. E., C. č. XXXX, E., 43. Ing. R. E., U. D. č. XX, U. D., 44. H. E., T. č. XX, T., 45. G. E., B. č. XX, B., 46. I. Z., O. XXXX, T., 47. G. H., E. A. č. XXX, E. A., 48. G. H., N. hrdinov č. XXXX, E., 49. C. H., E. č. XXXX, T., 50. H. H., C. R. č. XXX, E., 51. F. H., E. č. XXXX, E., 52. D. Q., 1. G. č. XXXX, E., 53. K. Q., D. č. XXX, D., 54. G. Q., D. č. 9, D., XX. B. G. M., Z., a. s. pobočka, K. č. 22, D., 56. Mgr. I. D., N., a. s. pobočka, V. č. 5, U., 57. Ing. C. D., E. poisťovňa, G. č. 1, D., 58. JUDr. L. O., H., a. s., pobočka, L. č. 5, D. s ich nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení prostredníctvom obhajcu odvolanie obžalovaný do výroku o vine a treste a v zákonom stanovenej lehote prokurátor do výroku o treste a poškodený C. G., čo do výroku o náhradu škody.

Obžalovaný v neskoršie preložených dôvodoch odvolania po rekapitulácii výrokovej časti napadnutého rozsudku a časti jeho odôvodnenia namieta neúplnosť zisteného skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie o vine, resp. nevine obžalovaného, spočívajúce predovšetkým v absencii akéhokoľvek dokazovania zameraného na nielen obžalovaným, ale aj znalkyňou pertraktovanú skutočnosť, že samotný obžalovaný z vlastných finančných prostriedkov dotoval obchodnú spoločnosť J&M Consulting s.r.o. (ďalej len „spoločnosť“), pričom táto skutočnosť je právne relevantnou, predovšetkým v otázke špecifikácie takto vzniknutých záväzkovo-právnych vzťahov medzi obžalovaným na jednej strane

ako veriteľom, a spoločnosťou na druhej strane ako dlžníkom. Je nesporné, že takto poskytnuté finančné prostriedky exaktne zmenili účtovný stav obchodnej spoločnosti, pričom z doposiaľ vykonaného dokazovania nie je ani len zrejmé na základe akého záväzkovo-právneho vzťahu ich spoločnosť nadobudla (dar, pôžička, výpomoc a pod.), kedy sa napr. záväzkovo-právny vzťah založený na základe zmluvy o pôžičke dostal do štádia splatnosti pohľadávky obžalovaného, či predmetné finančné prostriedky neboli účelovo určené a pod. Takýto postup orgánov činných v trestnom konaní je v rozpore s dikciou ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Na uvedené okolnosti napriek námietkam obžalovaného nebolo zamerané ani len znalecké dokazovanie. Uvedenými skutočnosťami sa doposiaľ orgány činné v trestnom konaní, či už v prípravnom konaní, resp. v samotnom dokazovaní pred súdom nezaoberali aj napriek tomu, že podľa samotného tvrdenia znalkyne účtovníctvo spoločnosti nebolo riadne, resp. profesionálne vedené, čo mohlo mať za následok napr. i nesprávne zaúčtovanie pôžičiek obžalovaného spoločnosti, záväzkov spoločnosti a pod. Tieto skutočnosti neboli predmetom ani len znaleckého dokazovania, pričom akýkoľvek prísun finančných prostriedkov na účet obchodnej spoločnosti, nie len v stave ich pripísania, ale i do budúcnosti mení účtovný stav spoločnosti, a teda je právne významný pre naplnenie pojmových znakov trestného činu nevyplatenia mzdy a odstupného, keďže determinujú okolnosť charakteru finančných prostriedkov vo vzťahu k možnosti, že tieto boli nevyhnutne potrebné na zabezpečenie činnosti právnickej osoby, alebo činnosti zamestnávateľa. Základnou právne relevantnou skutočnosťou v rámci dokazovania bola okolnosť existencie finančných prostriedkov na účte spoločnosti vo výške 64.980,- Eur, pričom uvedené finančné prostriedky na účet spoločnosti boli pripísané na základe zmluvy uzavretej s leasingovou spoločnosťou VB Leasing Sk, spol. s r.o. V prípade ich absencie, tak, ako samotná znalkyňa uviedla, až by tieto finančné prostriedky na účte spoločnosť nemala, odpočítaním uvedenej sumy z disponibilných finančných prostriedkov sa matematicky spoločnosť v prevažnej väčšine sledovaného obdobia prakticky už od 01.12.2014 až do skončenia sledovaného obdobia dostala do mínusových stavov finančných prostriedkov tak, ako ich uvádza v prílohe č. 2. Nemôže byť sporným vychádzajúc zo samotnej kúpnej zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou a leasingovou spoločnosťou, že predmetné finančné prostriedky sú výsostne účelovo určené, pričom už zo samotného charakteru leasingového vzťahu, ako takého vyplýva, že tieto finančné prostriedky nikdy neboli vlastníctvom spoločnosti, a teda ich nemožno teda ani len pojať do sumy majetku spoločnosti, bez ohľadu na tú skutočnosť, ako s nimi samotný obžalovaný naložil. Pokiaľ obžalovaný s predmetnými finančnými prostriedkami nakladal v rozpore s obsahom kúpnej zmluvy č. KZ/14/80106, uvedená skutočnosť je otázkou porušenia zmluvno-záväzkových vzťahov medzi spoločnosťou a leasingovou spoločnosťou a z porušenia takéhoto záväzkovo-právneho vzťahu môžu vyplývať v konečnom dôsledku aj trestnoprávne konzekvencie. Určite a bez akýchkoľvek pochybností, však uvedená skutočnosť neznamená „zmenu charakteru týchto finančných prostriedkov“, pričom je právne irelevantný prednes znalkyne, že tieto finančné prostriedky spoločnosť nemala vyčlenené ako účelovo viazané a používala ich na bežnú prevádzkovú činnosť. Charakter týchto finančných prostriedkov, ich účel je určený záväzkovo-právnym vzťahom a nie spôsobom, ako je nimi naložené. Tieto okolnosti sú absolútne ad argumentum zrejmé napr. aj zo samotnej existencie skutkovej podstaty trestného činu sprenevery, ustálenej súdnej praxe, právnej teórie a pod. Primárnou je tá skutočnosť, že predmetné finančné prostriedky nikdy neboli vlastníctvom obchodnej spoločnosti, a teda tieto nemôžu podliehať právnomu režimu zadefinovanému v ustanovení § 214 Trestného zákona. Pokiaľ znalkyňa v ďalšom dôvodí, že tieto finančné prostriedky boli zaslané na bežný účet subjektu a boli priebežne používané na bežné výdavky spoločnosti, a teda neboli účelovo viazané, takéto tvrdenie je predovšetkým právnym hodnotením, na ktoré znalec nemá právo, a v konečnom dôsledku je aj v príkrom rozpore s listinným dôkazom, konkrétne už spomínanou kúpnu zmluvou č. KZ/14/80106 zo dňa 19.08.2014, čo je absolútne jednoducho možné verifikovať samotným výpisom z účtu obchodnej spoločnosti, z ktorého bude zrejmé, že tieto finančné prostriedky boli spoločnosti zaslané leasingovou spoločnosťou VB Leasing Sk, spol. s r.o. Z formálno-právneho hľadiska obžalovaný tiež poukazuje na ustálenú súdnu prax, v zmysle ktorej znalec pri vypracovaní znaleckého posudku musí mať k dispozícii kompletný spisový materiál, k čomu síce v prípravnom konaní došlo a znalkyňa pri spracovaní znaleckého posudku vychádzala z kompletného spisového materiálu, avšak pri spracovaní druhého znaleckého posudku, resp. k vypracovaniu dodatkov jej následne kompletný spisový materiál predložený nebol, čo z procesno-právneho hľadiska pokladá za neprípustné a za také porušenie procesných predpisov, ktoré odôvodňuje minimálne opätovné doplnenie znaleckého posudku, resp. spracovanie kontrolného posudku. Vo vzťahu k súdom nezistenému dňu splatnosti miezd poškodených poukazuje na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej trestný čin nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 Trestného poriadku, nie je trestným činom trvácim, pretože k jeho zákonným znakom patrí len spôsobenie, ale nie už udržiavanie protiprávneho stavu a aj preto nemožno použiť výklad, že dňom

splatnosti mzdy je aj každý nasledujúci deň po výplatnom termíne. Vo vzťahu k pojmu „deň splatnosti mzdy“ je potrebné sa primárne zaoberať existenciou možnej kolektívnej zmluvy, resp. zaoberať sa právnou úpravou obsiahnutou v Zákonníku práce a takto ustáliť presný deň splatnosti miezd jednotlivých poškodených. Od uvedeného je následne potrebné odvíjať ďalšie skutočnosti, ktoré smerujú k naplneniu pojmových znakov trestného činu nevyplatenia mzdy a odstúpeného podľa § 214 Trestného zákona. Ohľadne naplnenia pojmových znakov trestného činu zločinu nedovedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a prečinu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona je podľa názoru obžalovaného odvolaním napadnuté rozhodnutie v podstate nepreskúmateľné s poukazom na absenciu akéhokoľvek odôvodnenia, špecifikáciu akýchkoľvek úvah, ktorými sa zákonný sudca spravoval pri zistení objektívneho skutkového stavu a jeho subsumovaní pod tieto zákonné ustanovenia. Z vyššie uvedených dôvodov žiada, aby odvolaním napadnuté rozhodnutie krajský súd zrušil a vec vrátil súdu prvostupňovému na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Prokurátor svoje odvolanie smeruje k uloženému trestu zákazu činnosti v trvaní 2 (dvoch) rokov, ktorý je neprimerane nízky a odporuje ustanoveniu § 61 ods. 6 Trestného zákona, ktoré následne cituje. Ak teda v tejto trestnej veci okresný súd uznal vinu u obžalovaného pre prečin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1. ods. 2 Trestného zákona, tak mu mal uložiť trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby, t. j. trest v trvaní viac ako 5 (päť) rokov. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste zákazu činností a obžalovanému uložiť tento trest za aplikácie aj ust. § 61 ods. 6 Tr. zákona.

Poškodený C. G. vo svojom odvolaní podaného prostredníctvom splnomocnenca cituje ust. § 288 ods. 1 Tr. poriadku a k tomu relevantnú judikatúru Ústavného súdu SR a všeobecných súdov. Súd pri rozhodovaní o výroku na náhradu škody poškodeného postupoval podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku, aj keď podľa názoru poškodeného boli splnené všetky podmienky na to, aby súd postupoval vo veci priznania náhrady škody podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku, pričom poškodený má za to, že súd mal obžalovanému uložiť povinnosť nahradiť neuhradenú škodu uplatnenú poškodeným v trestnom konaní, k čomu predkladá vlastnú argumentáciu s citáciou odôvodnenia uvedenom v napadnutom rozsudku. Súd podľa ich názoru nesprávne stotožňuje dva osobitné nároky: prvým je zmluvný nárok poškodených na mzdu z pracovno-právneho vzťahu voči pôvodnému zamestnávateľovi J&M Consulting s.r.o. (v súčasnosti RECYCENTRUM. a.s.). Druhým je nárok na náhradu škody (teda deliktuálny nárok), ktorá vznikla ako právny dôsledok porušenia pracovnej zmluvy zavineným protiprávnym konaním obvineného. Majú za to, že uplatnenie si deliktuálneho nároku poškodených voči obvinenému nebráni existencia zmluvných nárokov, ktoré majú byť uspokojované bývalým zamestnávateľom (a ktorých možnosť vymoženía vzhľadom na úpadok spoločnosť J&M Consulting s.r.o. je viac ako sporná). Na druhú stranu, uplatnené nároky poškodených deliktuálneho charakteru sa týkajú škody, ktorá vznikla v priamej príčinnej súvislosti s trestným činom. Sú toho názoru, že o tomto nároku malo byť rozhodnuté v rámci adhézneho konania, pričom vo veci nie je daný dôvod, pre nepriznanie príslušného nároku trestným súdom. Poškodeného sa netýkajú zodpovednostné vzťahy medzi obžalovaným a uvádzanými právnickými osobami a uvedené konštatovanie súdu je irelevantné. V súvislosti s trestným činom vznikla poškodenému škoda, na uhradenie ktorej by mal byť jednoznačne zaviazaný obžalovaný. Keďže však všetky skutočnosti boli v trestnom konaní riadne a jednoznačne preukázané a ustálené, neexistuje žiaden objektívny dôvod na to, aby súd odoprel poškodenému priznanie škody v trestnom konaní a nárok na náhradu škody mu nepriznal, a to najmä za tých okolností, ak od spáchania skutku uplynul dlhý čas (takmer 7 rokov) a táto skutočnosť spôsobuje značné oslabenie možností poškodeného na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody mimo trestného konania. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku o náhrade škody v rozsahu ním uplatnenej časti na náhradu jemu vzniknutej škody spočívajúcej v nevyplatení splatnej mzdy za mesiace 08-12/2014 spolu vo výške 2.223,15 eur spôsobenej trestným činom obžalovaného zrušil a napadnutý rozsudok zmenil tak, že obžalovanému PhDr. D. M., narodenému XX.XX.XXXX v E. F., trvale bytom D. G. X, D., uloží podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenému C. G., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom D. XXX, XXX XX E. spôsobenú majetkovú škodu vo výške 2.223,15 eur spolu s príslušenstvom z titulu nevyplatenej splatnej mzdy za mesiace 08-12/2014.

Na základe takto podaných odvolaní krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolania, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom vo veci bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a to z nasledovných dôvodov.

V prvom rade ohľadne odvolania poškodeného je nutné uviesť, že toto bolo podané neoprávnenou osobou, pretože okresný súd uznesením zo dňa 09. novembra 2017 podľa § 47 ods. 5 Tr. poriadku nepripustil účasť poškodených v súdnom konaní.

Podľa § 46 ods. 1. Tr. poriadku, poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Poškodený má právo v prípadoch ustanovených týmto zákonom sa vyjadriť, či súhlasí s trestným stíhaním, má právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie, predkladať dôkazy, nazerať do spisov a preštudovať ich, zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní alebo o dohode o priznaní viny a prijatí trestu, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, má právo záverečnej reči a právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Poškodený má právo sa kedykoľvek v priebehu trestného konania informovať o stave trestného konania. Informáciu poskytne orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorý vo veci koná; na tento účel sa poškodenému poskytnú potrebné kontaktné údaje. Informácia o stave konania sa neposkytne, ak by poskytnutím takej informácie mohol byť zmarený účel trestného konania.

Podľa § 46 ods. 3 Tr. poriadku, poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

Podľa § 47 ods. 2 Tr. por., ak je v tej istej veci väčší počet poškodených a jednotlivým výkonom ich práv by mohol byť ohrozený účel a rýchly priebeh trestného stíhania a poškodení sa nedohodnú na spoločnom zástupcovi, sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora ustanoví opatrením v prípravnom konaní na výkon týchto práv spoločného zástupcu poškodených, spravidla niektorého z poškodených po jeho predchádzajúcom súhlase. Prokurátor oznámi opatrenie poškodeným, ktorí si už uplatnili nárok na náhradu škody, a opatrenie sa vhodným spôsobom uverejní. Spoločných zástupcov môže byť najviac desať. Spoločný zástupca vykonáva práva poškodených, ktorých zastupuje, vrátane uplatnenia nároku na náhradu škody v trestnom konaní a má rovnaké procesné postavenie ako splnomocnenec; bez písomného súhlasu poškodeného nemožno vziať späť uplatnený nárok na náhradu škody.

Podľa § 47 ods. 5 Tr. por., ak je v tej istej veci väčší počet poškodených a jednotlivým výkonom ich práv by mohol byť ohrozený účel a rýchly priebeh súdneho konania, pričom poškodeným nebol v prípravnom konaní ustanovený spoločný zástupca podľa odseku 2, rozhodne o účasti poškodených v súdnom konaní súd; ak súd považuje za účelné ustanoviť poškodeným, ktorí si uplatnili nárok na náhradu škody, spoločného zástupcu, postupuje primerane podľa odseku 2.

Zo zaužívanej súdnej praxe ako aj komentárov k citovaným ustanoveniam vyplýva, že jej zmyslom je umožniť orgánom činným v trestnom konaní sústrediť sa v trestnom stíhaní na účel trestného konania v tom, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní tak, ako tento účel vyplýva z § 1 Tr. poriadku. Z vyššie uvedených ustanovení § 47 Trestného poriadku je zrejmé, že v prípade, ak v konkrétnej trestnej veci vystupuje vyšší počet poškodených, spravidla počet prevyšujúci sto poškodených (s prihliadnutím na § 47 ods. 3 Trestného poriadku per analogiam), môže konajúci súd rozhodnúť o tom, že účasť poškodených v súdnom konaní nepripustí, a to za predpokladu, že jednotlivým výkonom práv poškodených by mohol byť ohrozený účel a rýchly priebeh súdneho konania, a zároveň v prípravnom konaní prokurátor neustanovil poškodeným spoločného zástupcu. Orgány činné v trestnom konaní a súd postupujú v konaní tak, aby náležite zistili skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom pre ich rozhodnutie. Podmienka náležitého zistenia skutkového stavu veci znamená, že v trestnom konaní musia byť všetky okolnosti trestného činu zistené v takom rozsahu, aby bolo možné vzhľadom na konkrétne štádium trestného konania rozhodnúť. Rozhodnutie súdu podľa § 47 ods. 3 alebo 5 Tr. por. o nepripustení účasti poškodených v trestnom konaní mení postavenie poškodených v zmysle § 46 ods. 1 prvá veta Tr. por. tak, že títo poškodení už nemôžu v priebehu trestného konania vykonávať práva poškodených uvedené v § 46 ods. 1 a 3 Tr. por. s výnimkou práva vyjadriť sa, či súhlasia s trestným stíhaním podľa § 211 ods. 1 Tr. por., resp. práva vziať takýto súhlas späť podľa § 212 ods. 2 Tr. por. Ak bol odvolateľovi vo vedenom trestnom konaní odobratý status účastníka - poškodeného tým, že ho všeobecný súd svojím rozhodnutím nepripustil do vedeného trestného konania

z dôvodu ohrozenia účelu a rýchleho priebehu konania, z formálno-právneho hľadiska odvolateľ prestal disponovať základnými právami a slobodami zaručenými účastníkovi pre uvedené súdne konanie (k tomu prim. Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 262/08).

Vychádzajúc z prezentovaných skutočností, vyhodnotených jednotlivo a v ich súhrne, dospel krajský súd k záveru, že v predmetnej trestnej veci boli splnené procesné podmienky na postup podľa § 47 ods. 5 Trestného poriadku. Keďže došlo k právoplatnému nepripusteniu poškodených do súdneho konania, títo potom nemôžu uplatňovať svoje práva uvedené v § 46 ods. 1, 3 Tr. poriadku, teda ani navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu. Zohľadniac uvedené preto odvolací súd podaný riadny opravný prostriedok poškodeného C. G. podaného prostredníctvom splnomocnenca vyhodnotil ako podaný neoprávnenou osobou a tento zamietol podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku bez jeho ďalšieho preskúmania.

Následne krajský súd po preskúmaní predloženého spisového materiálu konštatuje, že súd prvého stupňa na hlavných pojednávaniach vykonal celé do úvahy prichádzajúce dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, tak ako sú uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch dokazovania. Prvostupňový súd vyhodnotil dôkazy v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Krajský súd považuje tieto skutkové zistenia za správne, s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojich rozhodnutí podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu odkazuje.

Krajský súd konštatuje, že prípravné konanie bolo vykonané procesným spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcom podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu a to aj s prihliadnutím na návrhy procesných strán.

Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok, ktorý mu bol obžalobou kladený za vinu. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 <http://www.epi.sk/Main/Default.aspx?Template=~/Main/TArticles.ascx&phContent=~/ZzSR/ShowRule.ascx&RuleId=0&FragmentId1=3507547&FragmentId2=3507547&VirtualDate=20.+12.+2000> Trestného poriadku a na vytvorenie záverov o tom, či, ako a k akému skutku došlo. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Aj podľa názoru krajského súdu výrok o vine obžalovaného pri trestnom čine nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 Tr. zákona je možné ustáliť z toho, že obžalovaný bol v rozhodnom čase konateľom spoločnosti s ručením obmedzeným J&M Consulting s.r.o, pričom prvostupňový súd mal za preukázané, že obžalovaný spáchal žalovaný skutok v nepriamom úmysle, teda vedel, že svojím konaním- nevyplatením mzdy zamestnancom, na ktoré mali nárok v deň ich splatnosti napriek tomu, že v tento deň mal peňažné prostriedky na ich výplatu, môže porušiť záujem chránený Trestným zákonom- majetok zamestnancov, a pre prípad, že takýto následok spôsobí bol s tým uzročený. Objektívna stránka trestného činu nevyplatenia mzdy a odstúpného bola naplnená konaním obžalovaného a to tým, že ako štatutárny orgán právnickej osoby, ktorá je zamestnávateľom, nevyplatil svojim zamestnancom mzdu v celkovej výške 94.951,05 Eur, na ktorej vyplatenie mali zamestnanci nárok v deň splatnosti, hoci v tento deň mal peňažné prostriedky na výplatu týchto miest, ktoré nevyhnutne nepotreboval na zabezpečenie činnosti právnickej osoby a spôsobil tak značnú škodu. Mzdové nároky zamestnancov boli v konaní preukázané jednak uplatnením si tejto škody, ako aj preukázaním zmluvných pracovnoprávných záväzkov k spoločnosti J&M Consulting. Z vykonaného dokazovania osobitne zo znaleckého posudku č. 165/2015 vypracovaného doc. Ing. K. R. PhD. k zločinu nevyplatenie mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1, ods. 2 písmeno c), ods. 3 Trestného zákona okrem iného vyplýva, že v dňoch splatnosti miest neuhradených v termíne splatnosti mala spoločnosť J&M Consulting s.r.o. dostatok finančných

prostriedkov na plnú úhradu miezd svojich zamestnancov za mesiace august 2014 až február 2015 v celkovej výške 99.825,63 Eur. Podľa znalkyne v priemere za sledované obdobie od 01.08.2014 do 31.03.2015 deklarovala spoločnosť denné zostatky finančných prostriedkov v priemernej výške 33.489,14 Eur, pričom výška denných disponibilných finančných prostriedkov uvedených v znaleckom posudku je po zohľadnení nevyhnutných výdavkov spoločnosti. Objektom tohto trestného činu je zmluvný nárok zamestnanca na mzdu teda majetok zamestnancov.

Ohľadne trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 Tr. zákona okresný súd poukázal na to, že subjekt je všeobecný. Na naplnenie subjektívnej stránky trestného činu sa vyžaduje úmyselné zavinenie. Prvostupňový súd mal z vykonaného dokazovania za to, že obžalovaný konal v nepriamom úmysle, nakoľko vedel, že neodvedením dane a poistného môže ohroziť záujem chránený štátom a to hospodársku disciplínu a záujem štátu na riadnom odvádzaní dane, respektíve poistného, avšak pre prípad, že tento následok spôsobí bol s tým uzrozmenný. Objektívna stránka zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona je daná samotným konaním obžalovaného, to je tým, že tento zadržal a neodviedol určeným príjemcom splatné poistné a spôsobil im celkovú škodu vo vzťahu k skutku 2 v celkovej sume 15.617,60 Eur. Objektom tohto trestného činu je ochrana záujmov štátu a právnických osôb na riadnom odvádzaní dane, respektíve poistného.

Aj pri trestnom čine nezaplatenia dane a poisteného podľa § 278 Tr. zákona je subjekt všeobecný. Subjektívna stránka v tomto prípade je daná nepriamym úmyslom obžalovaného, ktorý vedel, že nezaplatením splatnej dane a poistného na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie a príspevku na starobné dôchodkové sporenie poruší záujem štátu na riadnej úhrade dane, avšak pre prípad, že takýto následok spôsobí bol s tým uzrozmenný. Objektívna stránka prečinu nezaplatenie dane a poistného podľa § 278 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona je daná konaním obžalovaného a to nezaplatením splatnej dane a poistného na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevok na starobné dôchodkové sporenie k celkovej sume 41.326,89 Eur a to určeným príjemcom. Objektom týchto trestných činov je záujem štátu na riadnom uhrádzaní dane a poistného.

Okresný súd poukázal aj na časť výpovede obžalovaného PhDr. D. M. na hlavnom pojednávaní dňa 05.06.2018, ktorý uviedol, že on vedel o tom, že tie peniaze neboli odvedené, vedel i, že tie peniaze na to nemajú. Ale nebolo to s úmyslom poškodiť, ale bola to taká situácia v spoločnosti, ktorá im to nedovoľovala, z čoho vyvodil, že pri uvedených trestných činov je subjektívna stránka daná nepriamym úmyslom obžalovaného.

Zo záverov znaleckých posudkov ako aj vyjadrenia znalkyne na hlavnom pojednávaní Ing. K. R. PhD. mal súd prvého stupňa za preukázané, že spoločnosť J&M Consulting s.r.o. i v čase splatnosti miezd (pozn. odvolacieho súdu - mzda bol splatná pozadu za mesačné obdobie a to najneskôr do 30 dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca) dokázala plniť svoje záväzky voči zamestnancom a poisťovniam. Okresný súd zvažoval aj obranu obžalovaného spočívajúcu v potrebe uhrádzať náklady nevyhnutné na chod spoločnosti, čo sa znaleckým skúmaním nepreukázalo. Prvostupňový súd neuznal ani obranu obžalovaného v tom smere, že suma 64.980,- Eur poskytnutá od spoločnosti VB Leasing Sk, spol. s r.o. bola účelovo viazaná a to najmä s poukazom na faktické konanie žalovaného, ktorý vo firme s touto sumou disponoval na iný účel ako je kúpa, respektíve financovanie kúpy strojného zariadenia podľa kúpnej zmluvy s VB Leasing Sk, spol. s r.o., ako aj s poukazom na charakter zmluvy, ktorou spoločnosť tieto peniaze nadobudla, teda kúpnu zmluvu, ktorá bola podľa jej výslovného znenia (čl. 1561) uzatvorená podľa § 409 a nasl. Obchodného zákonníka. Táto zmluva v čl. I ods. 5 iba predpokladala, že v budúcnosti dôjde k uzavretiu leasingovej zmluvy medzi zmluvnými stranami. Aj keď je v tejto kúpnej zmluve uvedený účel zmluvy- nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetu kúpy kupujúcim za účelom následného poskytnutia finančného leasingu na takýto predmet kúpy predávajúcemu, ako aj financovanie zaplatenia dohodnutej kúpnej ceny predávajúcemu „TECNOFER“ podľa ustanovení Kontraktu, samotné účelové viazanie finančných prostriedkov, ktorým argumentovala obhajoba poukazujúc aj na výpoveď svedka D. v tejto zmluve absentuje. Touto kúpnu zmluvou bolo k predmetným peniazom na spoločnosť prevedené vlastnícke právo, a teda mohla s nimi disponovať ako so svojím majetkom. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že z tejto kúpnej zmluvy vyplývali spoločnosti ďalšie záväzky (smerujúce k uzavretiu leasingovej zmluvy ako je vyššie uvedené), za prípadné nesplnenie ktorých zodpovedá. Rovnako na tomto právnom posúdení vzťahu medzi spoločnosťou J&M Consulting, s.r.o. a spoločnosťou VB Leasing Sk, spol. s r.o. nič nemení názor svedka D., ako bývalého zamestnanca spoločnosti VB Leasing Sk, spol. s r.o., ktorý rovnako konštatoval,

že došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy za účelom ďalšej kúpy a následného prevodu na leasingovú spoločnosť. Účelovú viazanosť finančných prostriedkov tak okresný súd nepovažoval za preukázanú. Čo sa týka nevyhnutných nákladov spoločnosti prvostupňový súd poukázal na výpoveď obžalovaného na hlavnom pojednávaní dňa 5.6.2018, kde uviedol, že peniaze boli používané na nutné prevádzkové náklady ako napr. energia, to, čo zákon hovorí, že ak prostriedky na vyplácanie mzdy nie sú, tak môže firma platiť len tie nevyhnutné výdavky, ktoré pripravovala právnička a ekonómka. Zároveň súd prvého stupňa odkázal aj na výpoveď znalkyne Ing. K. R. na hlavnom pojednávaní dňa 5.6.2018, ktorá uviedla, že pokiaľ by nevyhnutne firma potrebovala nejaké výdavky uhradiť, mala k dispozícii finančné prostriedky tak, ako sú uvedené v prílohe č. 2 znaleckého posudku. Uvedené uviedla znalkyňa aj na hlavnom pojednávaní dňa 15.12.2020. Preto mal prvostupňový súd za to, že finančné prostriedky, ktoré mala spoločnosť k dispozícii ku dňu splatnosti miezd, neboli finančnými prostriedkami, ktoré by spoločnosť nevyhnutne potrebovala na zabezpečenie činnosti právnickej osoby ako zamestnávateľa s poukazom na znenie § 214 Tr. zákona.

Súhrn týchto priamych a nepriamych dôkazov aj podľa názoru odvolacieho súdu preukazuje vinu obžalovaného a tvorí nám logickú a ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného.

Správne a zákonu zodpovedajúce, sú preto právne závery okresného súdu, pokiaľ ide o výrok o vine napadnutého rozsudku a rovnako tak aj pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného PhDr. D. M., ktorý tam uvádzaným konaním naplnil po objektívnej aj subjektívnej stránke obligatórne náležitosti súdených trestných činov.

Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí vyhodnotil existenciu poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. j) Tr. zákona (obžalovaný viedol doposiaľ riadny život, ktorý nebol doposiaľ súdne trestaný) a prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona (obžalovaný spáchal viac trestných činov), s čím sa stotožnil aj krajský súd.

Okresný súd obžalovanému uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 3 rokov. Výkon tohto trestu podmienčne odložil a určil mu skúšobnú dobu vo výmere 4 roky. S prihliadnutím na doterajší život obžalovaného a na okolnosti prípadu- ekonomickú situáciu v podniku a snahu o záchranu podniku napriek veľkému podnikateľskému riziku mal súd prvého stupňa dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný a z toho dôvodu výkon trestu podmienčne odložil. Zároveň takto uložený trest je vyjadrením morálneho odsúdenia spoločnosťou a vo vzťahu k ostatným bude plniť preventívnu funkciu. Okresný súd obligatórne uložil obžalovanému primerané povinnosti a to zamestnať sa v skúšobnej dobe, alebo uchádzať sa preukázateľne o zamestnanie. Nakoľko obžalovaný spáchal trestný čin, za ktorý bol uznaný vinným v súvislosti s jeho postavením ako konateľ'a spoločnosti, prvostupňový súd uložil obžalovanému aj trest zákazu činnosti spočívajúci vo výkone činnosti štatutárneho orgánu právnických osôb na dobu 2 rokov.

Z takto ukladanými trestami sa ale krajský súd nestotožnil, a to z dôvodu porušenia ustanovení Trestného zákona v prípade trestu zákazu činnosti ako aj z dôvodu neprimeranosti ukladaného trestu odňatia slobody a to na základe nižšie uvedených skutočností.

Trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v trestnej činnosti), a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Podľa článku 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri rozhodovaní o trestoch obvineným je každá dotknutá strana oprávnená na spravodlivé a verejné prerokovanie svojej veci uskutočnené v primeranej lehote, nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Účelom trestného konania je predovšetkým to, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom je potrebné rešpektovať ich základné práva a slobody. Primeranosť dĺžky konania je judikatúrou ESLP posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu akými sú napríklad zložitost' prípadu, chovanie procesných strán, štátnych orgánov a podobne.

V prejednávacom prípade je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že sa nejednalo o veľmi rozsiahlu vec, ani obťažnú na dokazovanie (osobný výsluch len obžalovaného, znalkyne Ing. R., svedkov D., G., Z. a W.), preto dĺžka konania je v tomto prípade neprimeraná a je takou okolnosťou, ktorá odôvodňuje mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. S poukazom na tieto skutočnosti dospel krajský súd k záveru, že s prihliadnutím na neúmernú dĺžku trestného konania, kedy od spáchania skutkov od 07/2014 - 05/2015 až do rozhodnutia na okresnom súde dňa 15.12.2020, prešlo bezmála 5 a pol roka a k následnému predloženiu veci odvolaciemu súdu dňa 25.01.2022, ďalších 13 mesiacov, boli splnené u obžalovaného PhDr. D. M. podmienky na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona, aj keď prieťahy v súdnom konaní boli spôsobené s častí aj stranou obhajoby. Ukladanie prísnejšieho trestu, keď od dokonania skutku prešlo už viac ako 7 rokov, by bolo podľa názoru odvolacieho súdu neprimerané prísne a neúčelné.

Odvolací súd v rámci všeobecných zásad platných pre ukladanie trestov pri určovaní druhu trestu a jeho výmery následne vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zvažil aj okolnosti na strane obžalovaného, v osobe ktorého nejde o zvlášť narušeného páchatel'a a v danom prípade šlo o ojedinelé vybočenie inak z riadneho spôsobu života, z čoho vyvodil záver, že uloženie trestu obžalovanému v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby (na 3 až 8 rokov) by bolo pre neho neprimerane prísne a ochranu spoločnosti možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Odvolací súd sa preto nestotožnil s rozhodnutím okresného súdu ohľadne výšky trestu a uložil obžalovanému aj za použitia zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona, podmienený trest odňatia slobody na dva roky. Zastáva pritom názor, že takto uložený trest v plnej miere zodpovedá zásadám pre ukladanie trestov vzhľadom na vyššie uvedené a to aj z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie. Prihliadal pritom i na spôsob spáchania činu a jeho následok, na hodnotenie osoby obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, z čoho vyvodil záver, že boli splnené zákonné podmienky pre uloženie takéhoto trestu.

Po vyhodnotení všetkých okolností súvisiacich s rozhodovaním o spôsobe výkonu uloženého trestu bol vyvodený správny záver, že sú splnené podmienky ustanovené § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, a preto bol výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému podmiennečne odložený, za súčasného stanovenia skúšobnej doby na 2 roky. Obžalovaný v priebehu plynutia tejto skúšobnej doby spôsobom svojho života a svojím správaním preukáže, či účel trestu sa dosiahne aj bez nariadenia výkonu trestu.

Podľa § 61 ods. 1 Tr. zákona, trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zákona, trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel' dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Podľa § 61 ods. 6 Tr. zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 2, 3 alebo ods. 4, trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 2, 3 alebo ods. 4, trestný čin daňového podvodu podľa § 277a ods. 2 alebo ods. 3, trestný čin nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 2 alebo ods. 3 a trestný čin marenia výkonu správy daní podľa § 278a ods. 2 alebo ods. 3, uloží mu trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v odseku 2.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení Tr. zákona je potom potrebné súhlasiť s odvolacou námietkou prokurátora ohľadne neukladania trestu zákazu výkonu štatutárneho orgánu právnických osôb tak, ako to obligatórne ustanovuje § 61 ods. 6 Tr. zákona. Odvolací súd preto po zrušení výroku o treste napravil tento výrok a uložil obžalovanému trest zákazu činnosti vykonávať pôsobnosť štatutárneho orgánu v právnických osobách na 5 a 1/2 roka.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, na ktoré krajský súd už neodpovedal vyššie, uvádza nasledovné. Okresný súd vo svojom rozhodnutí presvedčivo zdôvodnil, o aké dôkazy oprel svoje

rozhodnutie, akými úvahami sa pri tomto hodnotení spravoval a prečo neuveril ostatným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých, bez rozumných pochybností, možno vyvodíť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutky tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku. Odvolací súd sa stotožnil s takto uvedeným hodnotením dôkazov. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992%20Zb.%2523%25C8l.46'&ucin-k-dni='30.%209.2012'> ústavy je aj právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré v podstatných bodoch a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo obžalovaného na spravodlivý proces. Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 36/2015 zo dňa 25. augusta 2015).

Pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, krajský súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách požiadavky odvolateľa dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový súd. Všetky vykonané dôkazy ale okresný súd náležite, jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak k správny a úplný skutkový záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. Predmetné skutky sa aj podľa názoru krajského súdu stali tak, ako ich prvostupňový súd správne ustálil vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku a nepochybne ich spáchal obžalovaný tam rozvedeným konaním. O týchto skutkových záveroch nemá odvolací súd žiadne pochybnosti, tieto sú presvedčivé a vychádzajú z konkrétnych vykonaných dôkazov, ktoré vo svojom súhrne jednoznačne usvedčili obžalovaného zo spáchania týchto skutkov.

Všeobecnou povinnosťou konateľa je pritom vykonávanie jeho pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Odbornú starostlivosť zákon nedefinuje, ale v zmysle ustálenej judikatúry ide o výkon funkcie konateľa na informovanom základe, po dôkladnom zvážení predpokladateľných eventualít postupu a jeho následkov a v súlade so všeobecnými znalosťami a skúsenosťami konateľa. Obchodný zákonník tieto povinnosti bližšie dopĺňa aj povinnosťou konateľa zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo spoločnosti spôsobiť škodu alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej spoločníkov, ako aj povinnosť neuprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. Konateľ teda logicky musí najskôr vynaložiť primerané úsilie na to, aby záujmy spoločnosti spoznal a následne s odbornou starostlivosťou posúdil, ako má konať.

Taktiež nedošlo ani k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, hodnotí dôkazy ináč než je predstava obžalovaného alebo inej strany v konaní. Obžalovaný mal v plnej miere v rámci trestného konania zabezpečené právo na obhajobu. Z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že zásadným porušením práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa rozumie najmä porušenie práva na nutnú obhajobu, alebo stav kedy obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, pričom práve v tom čase orgány činné v trestnom konaní reálne vykonávali procesné úkony smerujúce k meritórnemu rozhodnutiu. Z obsahu spisov takéto skutočnosti nevyplývajú. Z predloženého trestného spisu je možné konštatovať, že uplatňovanie práva na obhajobu bolo od vznesenia obvinenia zachovávané v medziach príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Nosnou odvolacou námietkou obžalovaného bolo pritom započítanie „účelovo viazaných“ finančných prostriedkov od spoločnosti VB leasing Sk (určených na kúpu pracej linky) do disponibilných prostriedkov, ktoré by mohli byť použité na úhradu miezd a odvodov v čase ich splatnosti. Okrem už skutočností uvedených okresným súdom odvolací súd poukazuje aj na závery znaleckých posudkov doc. Ing. Anny Banociovej, PhD., kedy pri posudzovaní schopnosti spoločnosti uhrádzať mzdy, poistné a odvody za sledované obdobie bolo vychádzané z denných disponibilných zostatkov finančných prostriedkov spoločnosti v dňoch ich splatnosti. Pokiaľ spoločnosť obdržala účelovo viazané finančné prostriedky (64.980,- Eur), tak tieto mali byť uložené na zvláštnom účte a mali byť použité na to, na čo boli určené, pričom z predloženého účtovníctva takáto skutočnosť nevyplýva. Tieto prostriedky boli pritom zaslané na bežný účet spoločnosti a boli priebežne používané na bežné výdavky spoločnosti. Z uvedeného teda aj krajskému súdu vyplýva, že tieto peniaze neboli účelovo viazané, keď nimi bola aj viackrát vykonaná dotácia pokladne spoločnosti a spoločnosť nimi bežne disponovala. Tieto finančné prostriedky boli pritom správne zaúčtované ako príjem spoločnosti. Napokon z predložených bankových prehľadov a iných listín vyplýva, že dňa 23.10.2014 bol stav pokladne spoločnosti vo výške 3.841.95 eur a na druhý deň (24.10.2014) bola pokladňa zadotovaná sumou vo výške 93,000 Eur (výber z účtu dňa 24.10.2014) a to aj práve peniazmi zaslanými na účet firmy vedeným v Tatra banke a.s. spoločnosťou VB LEASING SK spol. s r.o. (zmienená suma 64.980,- Eur), čím pokladňa v daný deň vykazovala zostatok v sume 96.841.95 Eur, pričom už dňa 04.11.2014 poklesol stav hotovosti v pokladni na sumu 67.363,82 Eur a dňa 01.12.2014 dokonca len na sumu 16.189,60 Eur. Pokladňa pritom do konca posudzovaného obdobia nikdy nesaiahla výšku - hodnotu tzv. „účelovo“ viazanej sumy, teda viac ako 64.980,- eur, ale pohybovala sa v rádo vo od 36.726,61 Eur (23.12.2014) do 24.690,19 eur (31.03.2015). Podmienkou trestnosti nevyplatenia mzdy, poistného a odvodov podľa zákonných ustanovení je, aby zamestnávateľ mal finančné prostriedky, a to v deň splatnosti na výplatu týchto nárokov, čo z predložených dôkazov jednoznačne vyplýva. Podľa odvolacieho súdu znalkyňa mala k dispozícii dostatok listinných dôkazov (bankové výpisy z jednotlivých finančných inštitúcií, pokladničné knihy, hlavné knihy za rok 2013/zúženú/a 2014 a ďalšie), ktoré v dostatočnom rozsahu preukazovali kondíciu spoločnosti, a to najmä jej solventnosť a schopnosť riadne vyplácať mzdy, uhrádzať poistné a odvody. Z vykonaného dokazovania sa podarilo bezpečne preukázať, že obžalovaný skutočne mal dostatok finančných prostriedkov na úhradu svojich povinností a tiež to, či eventuálne tieto prostriedky boli či neboli použité na prevádzkové náklady spoločnosti. Spoločnosť v rozhodnom období nebola v platobnej neschopnosti ako sa snaží navodiť obžalovaný, pretože ak by tomu tak bolo, bol by povinný podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Rovnako nebolo preukázané na aké úhrady údajne by mali byť finančné prostriedky využité a z akého dôvodu by eventuálne mali byť uprednostnené pred povinnosťou zamestnávateľa vyplatiť zamestnancovi mzdu a uhrádzať splatné odvody a poistné. Je pritom potrebné zdôrazniť, že aj cudzie finančné zdroje sa po ich zaúčtovaní stávajú finančnými prostriedkami spoločnosti, a navyše v prípade spoločnosti J&M Consulting s.r.o. finančné prostriedky z kúpnej zmluvy a na jej podklade vyhotovenej zálohovej faktúry (uhradenej dňa 22.10.2014) boli po ich výbere z bankového účtu vložené do pokladne (čím sa stali majetkom spoločnosti), ale následne boli z pokladne postupne aj vydané.

Taktiež spochybňovanie vedenia účtovníctva obžalovaným je potrebné považovať za nedôvodné, keďže samotná znalkyňa opakovane uvádzala, že aj keď jej nebolo pri znaleckom posudku č. 165/2015 predložené kompletne účtovníctvo, v časti ako jej bolo predložené nezistila nesprávnosti vo vedení účtovníctva. Obdobne konštatovala aj pri znaleckom posudku č. 195/2015. Napokon účtovníctvo obchodnej spoločnosti obžalovaného viedla externá firma (SOFHISTIC life s.r.o.) a táto mohla zaúčtovať len podklady, doklady a iné listiny predkladané obžalovaným alebo jeho zamestnancami na to určenými. Zároveň nebol produkovaný žiaden dôkaz v tom smere, aby táto účtovná firma vykonávala svoju činnosť v rozpore so zákonom o účtovníctve.

K zmieňovaným pôžičkám, ktorými mal obžalovaný dotovať uvedenú spoločnosť je potrebné uviesť, že tieto boli poskytnuté už v priebehu mesiaca august 2013, pričom pôžička č. 01/B vo výške 100.000,- eur bola splatná ku dňu 12.08.2013 a pôžička č. 01/C vo výške 400.000,- eur bola splatná ku dňu 15.08.2013. Teda k ich poskytnutiu došlo oveľa skôr ako je žalované obdobie (cca 1 rok predtým) a teda nemohli byť ani v súdenom období (07/2014- 05/2015) použité ako pôžička zo strany obžalovaného jeho obchodnej spoločnosti na krytie nevyhnutých prevádzkových nákladov). Až dodatkami zo dňa 01.08.2014 došlo u obidvoch pôžičiek k predĺženiu ich lehoty splatnosti do 02.04.2015, čiže išlo len o administratívny akt, ktorý nebol v žiadnom prípade novým externým zdrojom finančných prostriedkov pre spoločnosť

obžalovaného. K zaplateniu týchto pôžičiek malo prísť až ku koncu žalovaného obdobia a boli aj neskôr zabezpečené exekučným titulom v rámci notárskej zápisnici, k realizácii ktorej aj v neskoršom období došlo a to prevodom obchodného podielu obžalovaného na jeho veriteľa. Preto aj túto námietku hodnotí krajský súd ako irelevantnú.

Krajský súd nemohol prihliadnuť ani na odvolacie dôvody obžalovaného, ktorými namietal, že prvostupňový súd nezdôvodnil dostatočne svoje rozhodnutie a nevysporiadal sa so všetkými námietkami obžalovaného v odôvodnení svojho rozhodnutia. Odvolací súd zhodnotil, že spôsob, akým sa okresný súd vysporiadal s relevantnými námietkami obžalovaného v odôvodnení svojho rozhodnutia je postačujúci a súd prvého stupňa náležite a správne aplikoval príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, zodpovedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na právne významné obhajobné argumenty obžalovaného a realizoval tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 <aspi://module='ASPI'&link='460/1992%20Zb.%2523%25C8l.46'&ucin-k-dni='30.%209.2012'> Ústavy SR, súčasťou ktorého je aj právo účastníka konania, aby v rozhodnutí súdu boli uvedené dostatočné dôvody, na základe ktorých súd rozhodol vo veci.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Záverom len na doplnenie krajský súd konštatuje, že vyhovel jednak čiastočne odvolaniu obžalovaného, ktorému zmiernil uložený trest odňatia slobody ako aj skúšobnú dobu, tak aj odvolaniu prokurátora, keď zvýšil dobu zákazu činnosti v súlade s ust. § 61 ods. 6 Tr. zákona a preto ich odvolania nezamietal.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozhodnutie bolo prijaté jednohlasne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.